

[Anker Lau.]

mulighed for at tilvejebringe sundhed og sandhed i vore økonomiske forhold, må skabe en politik, der gør frihed mulig. Skattelovene og den finanspolitiske stramning i efteråret var det første led i en sådan politik, hvor den pengemængde, der var til rådighed for forbrug, måtte bringes til at balancere med produktionen. Det næste skridt er de forhandlinger, som for tiden føres mellem regeringen og partierne, og jeg skal ligesom det ærede medlem hr. H. C. Hansen afstå fra at forstyrre disse forhandlinger, men blot fremhæve nødvendigheden af, at inflationen og den onde cirkel standses, således at virkningerne af det, vi vedtog i efteråret, bevares. Det er jo helt urimeligt, at vi før jul i erkendelse af den bitre nød enedes om at inddrage 500—600 mill. kr. af den for store købeevne, og at der så nu, kort efter nytår, pumpes lignende beløb ud til øget forbrug. Hver gang vi bliver fattigere, sørger vi sorgløst for, at vi stadig kan købe den samme varemængde som før. Priserne stiger, lønnen stiger, skatterne stiger, kronen falder, og om igen og om igen. Dette er så urimeligt, at jeg føler mig overbevist om, at alle vore vælgere også kan se denne urimelighed, og jeg tror, at vi undervurderer den danske befolkning, hvis vi ikke har mod til at handle.

Vort folkestyre er i virkeligheden oppe til en slags eksamen for tiden; sådan opfatter den almindelige vælger det, tror jeg. Folkestyret skal vise, at det også kan bruges, når tiderne kræver ofre af os alle. Ingen gruppe kan fortsat forlange, at andre skal bære alle byrderne, medens man selv ønsker at gå fri. Lad os håbe, at folkestyret består denne prøve. Jeg tror, at den danske rigsdag trænger til at få et ug af den befolkning, vi repræsenterer.

Det tredje skridt, der skal til, er en målbevidst indsats for den fortsatte liberalisering, hvor den sunde konkurrence kan få lov at bryde de monopol-tendenser, der findes mange steder i produktion og handel efter 20 års planøkonomi.

Selvom det ikke anerkendes som liberalisering i Pariserforstand, er der grund til at glæde sig over det skridt, der er taget i den rigtige retning med hensyn til den nye meter-vareordning. Der er her gjort et forsøg på at slå hul på et af de største og vigtigste områder vedrørende befolkningens forsyning med nødvendige ting til beklædning. Jeg vil håbe, at det danske erhvervsliv vil benytte denne lejlighed til at vise, hvad det duer til, og handle på en sådan måde, at det fører det praktiske bevis for frigø-

relsens gode virkninger for forbrugerne uden risiko for landets betalingsbalance. Hvis dette bevis bliver ført, vil arbejdet for liberaliseringen blive lettere i den kommende tid. Derimod, hvis ordningen bliver misbragt, vil man gøre det sværere for frihedens venner at komme til orde.

Som det fremgår af den højtærede handelsministers fremsættelsestale og af det svar, samarbejdsorganisationen i Paris har givet på vort memorandum om årsagen til, at vi ikke er nået op på de 60 pct.s liberalisering som tidligere forudsat, har man i Paris godkendt tilbageførslerne til bundenliste i august 1950. Jeg må forstå det således, at sådan som den daværende regering førte vor økonomiske politik, var der næppe stort andet at gøre, men jeg må også forstå det således, at den ændring i den økonomiske politik, som regeringen Erik Eriksen går ind for, vinder anerkendelse i Paris og gør en fortsat liberalisering ikke blot mulig, men gør det magtpåliggende snarest at gennemføre en øget liberalisering af færdigvarer, som helst skulle være tilvejebragt op til 50 pct. inden 1. juni, hvis vi vil undgå, at vore forhold tages op til en ny undersøgelse til den tid.

Der vil i det hele taget være grund til ved denne lejlighed at beklage, at den tidligere regering ikke på et langt tidligere tidspunkt var til at formå til at føre liberaliseringen frem til det punkt, hvor konkurrencen ville have påvirket rationaliseringen og priserne i et omfang, der ville have givet vort land og dets økonomi en helt anden placering end den, vi har i dag. Gang på gang afviste man vore krav om at få færdigvarer på frilisterne, og jeg kan kun opfatte den tidligere regeringspolitik således, at den inderst inde i virkeligheden ønskede at bevare en beskyttet selvforsyning indenfor et lukket marked, hvor regeringen bestemte løn og priser, forbrug og produktion, import og eksport uden hensyn til omverdenen og uden hensyn til den inflation, som også i kraft af pristallet måtte udvikle sig. Det skulle så blot være regeringens opgave at holde denne inflation jævnt flydende ved hjælp af restriktioner.

Jeg erkender, at det er muligt at holde et sådant system gående. Man kan jo tillade sig alle tænkelige skævheder og urimeligheder på det økonomiske område, hvis man blot har tilstrækkelig stærke restriktioner til at hindre ethvert udslag af selvstændig økonomisk tænkning hos landets borgere. Selvom de senere års liberalisering unægtelig har ført os noget bort fra det, jeg har opfattet som den tidligere regerings idealstat,